

За істину, добро і мудрість

Наша **газета**

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С. Макаренка «вересень — 2017»

*О, вчителі! Невже ви не втомились
У юні душі сіяти зерно?
Для цього ви на світі і з'явилися,
Щоб в учнях буйно проросло воно.
О, вчителі! І слів не підібрати,
Епітетів, метафор, порівнянь,
Щоб вдячності рядочки проказати
За те, що щедро віддаєте нам!
О, вчителі! Прекрасного ви гідні,
Бо вибрали в житті свою мету;
І нині я за всіх скажу: «Спасибі, рідні,
За вашу місію подвижницьку й святу!»*

Наші вітання

*Летять літа, мов бистрі води,
І не вернути їх назад.
А нам не віриться сьогодні,
Що Вам уже – 70.
Хай нових днів ще буде безліч,
Без ліку щастя і пісень,*

*Прийміть вітання найщиріші
В цей світлий ювілейний день.
Здоров'я, щастя зичим не на рік
На все життя бажаєм його щиро.
Щоб радісним і довгим був Ваш вік
З добром, любов'ю, спокоєм і миром.*

Вересень рясніє святковими датами для педагогів. Напевно, не дарма саме в ці дні народився талановитий педагог і чудовий керівник — Іван Васильович Гальченко. Надзвичайно приємно вітати директора Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С.Макаренка з 70-річчям та з присудженням премії імені А.С.Макаренка. Для колективу коледжу Іван Васильович є взірцем справжнього Вчителя, Людини з великої літери, мудрого керівника та наставника.

Іван Васильович проводить активну роботу із забезпечення рівного доступу до якісної освіти дітей Полтавської області, приділяє особливу увагу роботі з обдарованою студентською та учнівською молоддю. Її результатом щорічно є значна кількість переможців та призерів обласного, всеукраїнського та міжнародного етапів предметних олімпіад, конкурсу-захисту МАН, інших інтелектуальних конкурсів та змагань.

Значну увагу приділяє реалізації державних програм у галузі виховання молодого покоління та формуванню всебічно розвиненої особистості. Для цього за його ініціативи на базі навчального закладу створені й працюють 9 гуртків художньої самодіяльності, які відомі не лише на території України, а й за її межами, спортивні команди, що мають перемоги на облас-

ному та всеукраїнському рівнях.

За ініціативи Івана Васильовича з метою організації навчання та оздоровлення обдарованих дітей Полтавщини, оптимізації умов для виявлення талановитої молоді та надання їй підтримки в розвитку творчого потенціалу, самореалізації здібних учнів і їх постійного духовного вдосконалення на базі закладу створений навчально-оздоровчий комплекс «Ерудит». Улітку він працює як дитячий заклад оздоровлення та відпочинку, протягом навчального року на його базі проходить навчально-виховний процес для обдарованої учнівської молоді області з різних предметів, тренувальні збори учнів, які пишуть наукові роботи.

**Н.М.Деньга,
заступник директора
з виконавчої та фінансової роботи**

Не раз із гідністю переживав Кременчуцький педагогічний коледж нестабільні періоди реформування та змін в освіті й суспільстві. Важкі часи відступали, і він, як той птах Фенікс, з попелу відроджувався, ставав водночас ще кращим, сучаснішим і мудрішим, досвідченішим. А все тому, що на чолі стояв Іван Васильович, високопрофесійний керівник, який, незважаючи на всі економічні потрясіння, не тільки зберіг, а й великою мірою примножив, розвинув і вивів на високий рівень навчальний заклад.

А ще – нові ідеї та наполегливість у їх реалізації: поява нових, затребуваних суспільством спеціальностей, масштабна розбудова матеріально-технічної бази, відкриття при училищі філіалів інститутів, навчально-оздоровчого комплексу «Ерудит». З метою створення умов для рівного доступу до якісної освіти здібних до навчання, обдарованих дітей Полтавщини в 1997 році при училищі – школі для майбутніх учителів – було відкрито справжню, але незвичайну школу – ліцей «Політ». Разом із правом на існування училище надало ліцею свою потужну матеріальну базу, найдосвідченіші кадри, спарені, як у справжньому вузі, навчальні заняття і ще багато переваг, які вирізняли «Політ» з-поміж звичайних шкіл регіону.

Ліцей пишається своїм почесним статусом структурного підрозділу високоповажного закладу, яким є педагогічний коледж, гідно продовжує й примножує кращі традиції флагмана педагогічної освіти області.

Особливу увагу Іван Васильович завжди приділяє підтримці талановитого студентства та учнівства. Промовистішими за будь-які слова є результати творчої співпраці педагогів та вихованців, успіхи й досягнення всіх поколінь учнів,

учителів, випускників ліцею. Так, «Політ» є одним із найкращих закладів області за підсумками проведення предметних олімпіад — заходу, що виявляє й розвиває інтелектуальну еліту країни. Найкращі вшановуються, відзначаються преміями обласної ради, цінними подарунками на щорічній церемонії «Гордість коледжу», п'ятеро з них є стипендіатами Президента та Кабінету Міністрів країни.

Найбільше досягнення, яким з повним правом може гордитися заклад, — те, що для дітей створено широкі можливості в оволодінні знаннями — матеріально-технічні, організаційні, побутові та

інші. Висококваліфіковані вчителі володіють сучасними передовими методиками викладання в середовищі учнів, які відрізняються особливою допитливістю, жвавим розумом, критичним сприйняттям. Панує дружелюбна атмосфера взаємного спілкування дітей між собою й учнів із педагогами.

Сьогодні ліцей — це 14 класів (груп), 363 учні, чотири профілі навчання: історико-економічний, математичний, профіль іноземної філології, інформаційних технологій. Профілі обрано не випадково, вони відповідають сучасним запитам молодого покоління. У планах колективу — відкриття хіміко-біологічного, мистецького, а може, й інших профілів навчання як один із шляхів реалізації Концепції «Нова українська школа», у якій зазначено, що випускники сучасної нової школи — це освічені українці, усебічно розвинені, відповідальні громадяни й патріоти, здатні до інновацій. Саме такі, яких майже 20 років поспіль навчає, виховує й розвиває обласний ліцей «Політ» при Кременчуцькому педагогічному коледжі імені А.С. Макаренка.

**Л.В. Крупіна, заступник
директора коледжу,
випускниця училища 1990 р.**

Від щирого серця

Весь колектив Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С.Макаренка сердечно вітає Івана Васильовича із 70-річним ювілеєм. Бажаємо міцного здоров'я, оптимізму, добробуту й щастя. Нехай на Вашому шляху зустрічаються надійні друзі, хай удача ніколи не покидає Вас. Більше посміхайтесь, більше радійте, хай лише хороші новини приємно дивують Вас.

Системність — одна з головних чеснот Івана Васильовича. Він уміє ухопитись за одну ланку і витягнути увесь ланцюг проблем. Дуже часто ми бачимо, як глибоко він заглиблюється у фінансові, будівельні або ремонтні питання. І не завжди помічаємо, що роль Івана Васильовича у вирішенні навчальних і методичних проблем не менш значуща.

Що б не робив Іван Васильович, він завжди намагається уявити про кінцевий результат. Тому дуже рідко приймає спонтанні рішення, як правило, добре їх обдумує. Усім відома його фраза: «Я ще не готовий дати вам відповідь, я подумаю» — і через деякий час пропонує вирішення проблеми, причому настільки чітко й нестандартно, що розумієш: ти бачив тільки частину проблеми.

При цьому фізик Гальченко І.В. має

дуже чутливу ліричну душу. Він багато читає, я згадую його дискусії з директором середньої школи №5, учителем російської філології Пономарьовою Г.М. щодо ролі Наталі Гончарової в житті поета А.С.Пушкіна.

Гальченко Іван Васильович — це особистість з великої літери. Дивлячись на нинішніх політиків високого рангу й порівнюючи їх із Іваном Васильовичем, розумієш, наскільки вони дрібні, самовпевнені й недалекозорі і скільки втратила країна від того, що свого часу Іван Васильович відмовився від керівних посад у профільному міністерстві, у керівних органах області. Єдине, що тішить — тоді б ми не мали такого директора й колегу.

Я думаю про сучасне й майбутнє нашого навчального закладу, яке не уявити без Івана Васильовича.

В.В.Шакотько, заступник директора з навчальної роботи

З найкращими побажаннями

Мені особливо приємно вітати Івана Васильовича з 70-річчям та присудженням премії ім. А.С.Макаренка, адже пліч-о-пліч з ним пройшли мої 32 роки педагогічної праці в коледжі.

Довгі роки спільної роботи засвідчили, що йшли ми разом дорогою творчих дерзаних, успіхів і невдач, але мета була одна — вивести наш навчальний заклад на рівень найпрестижніших в Україні.

Для мене Іван Васильович — зразок виняткової працьовитості й цілеспрямованості. Він завжди знає, чого хоче, а його мрії стають реальністю. Нові навчальні корпуси, сучасне обладнання кабінетів, високопрофесійний педколектив — до

всього доклав зусиль Іван Васильович. Разом ми писали історію закладу, створювали музей, відкривали літературну вітальню... Немоżliво пригадати все, де зримо відчувалося втручання нашого директора, господаря нашого дому. Усе створене, виплекане ним є своєрідною винагородою за його невсипущий труд.

Я вже на заслуженому відпочинку. Час від часу заходжу до рідного коледжу. І щоразу сповнююся радістю, бачачи, як змінює він своє обличчя. Будь-який куточок свідчить, що тут є господар.

Іван Васильович — сучасний керівник, лідер в освіті, громадський діяч. На посаді директора коледжу він зумів повністю оновити матеріально-технічну базу закладу, згуртував навколо себе педагогічний колектив однодумців, вивів коледж у лідери серед навчальних закладів не тільки області, а й України. За-

вдяки діяльності мудрого керівника Гальченка Івана Васильовича Кременчуцький педколедж став тим місцем, де вчать майбутніх педагогів жити, творити, працювати, мріяти й реалізовувати свої можливості.

Знання, досвід, життєва мудрість — це риси Івана Васильовича, справжнього, залюбленого у свою роботу педагога і керівника.

Зі святом Вас, Іване Васильовичу! Зичу довголіття при доброму здоров'ї, творчого горіння й нових успіхів!

**О.П.Сидоренкова,
заслужений учитель
України**

Зі святом, педагоги

Учитель створює майбутнє

Одним із найбільш шанованих професійних свят усіх працівників освітньої сфери, звичайно ж, завжди був і залишається улюблений нами ще зі шкільних часів День учителя.

Багато хто називає професію вчителя особливим покликанням, і з цим не можна не погодитися, адже, враховуючи складнощі що постають перед учителями кожен Божий день, мимохіть виникає питання: як учителю вдається, незважаючи на більш ніж скромну матеріальну зацікавленість і низку супутніх, часто складних проблем, долати величезне психологічне навантаження, залишаючись при цьому людиною мудрою й толерантною, чуйною і відповідальною, упевнено й послідовно ведучи свою освітню лінію в нашому житті й наших дітей.

Чудова професія вчи-

теля знайшла своє визнання не тільки в наших серцях. Починаючи з 1994-го року, це особливе професійне свято – День учителя – було визнано і на міжнародному рівні. Усесвітня організація з питань освіти, науки і культури – ЮНЕСКО – внесла цей День в список офіційно затверджених між-

народних свят, важливість яких невід’ємно підкреслюється для всіх національностей і культур нашої планети і відзначається, за даними проекту DiloVaMova.com, щорічно 5-го жовтня. Та в нас цей факт не викликає подиву. Для народів колишнього Радянського Союзу особлива повага до професії вчителя була оголошена й закріплена на державному рівні ще з 1965-го року. Тоді педагогів і вчителів вшановували кожної першої неділі другого осіннього місяця – жовтні. Традиція щирого, особливого і шанобливого ставлення до наставників будь-якого рангу, звичайно ж, не обмежується привітаннями та побажаннями, які звучать на їхню адресу цього

дня. Кожна наша перемога або досягнення в будь-якому освітньому процесі, до якого ми маємо відношення, так чи інакше є перемогою або досягненням і наших учителів. Незважаючи на умови й обставини, які іноді виникають в нас, ми все ж вважаємо за краще, щоб нашою освітою і освітою наших дітей, все ж займалися кваліфіковані й умілі фахівці.

День святкування Дня вчителя у багатьох країнах свій. Російська Федерація, наприклад, приєднавшись до міжнародної ініціативи, святкує День учителя, починаючи з 1994-го року, 5-го жовтня. Незалежна Україна День працівників освіти відзначає згідно зі своїм новим законодавством традиційно, першої неділі жовтня (Указ Президента України від 11-го вересня 1994-го року № 513/93 про «День працівників освіти»).

Вітаємо з професійним святом!

Сьогодні в незалежній Україні майже 860 тисяч педагогів, вихователів, майстрів виробничого навчання, науково-педагогічних працівників і управлінців. Вони виховують понад мільйон дошкільнят, навчають більше п'яти мільйонів школярів, викладають майбутню спеціальність майже трьом мільйонам студентів країни

Цікаві факти про професію педагога і про школу

- Учитель — одна з найдавніших професій. Перші школи з'явилися в країнах Стародавнього Сходу (Китай, Індія, Вавилон, Ассирія) в IV-V тисячолітті до н. е.

- А ось у Стародавній Греції педагогами (від «водіння дітей») були раби, не здатні до фізичної праці, які водили дітей своїх панів до школи й забирали їх назад додому.

- Калькулятор у перекладі з латинської означає «лічильник, рахівник». Саме калькуляторами називали вчителів арифметики стародавні греки.

- Завдання вчителя — знайти розумний баланс між вихованням у дитини загальнолюдських чеснот і подачею необхідних знань, умінь і навичок. Адже можна наділити людину знаннями, але погано її виховати, і тоді весь цей досвід буде застосований у злих цілях.

- У День учителя святкують не тільки вчителі, а й школярі, тому що він збігається з іншою подією — днем самоврядування в школах, коли один раз у навчальному році учням дозволяється побути викладачами. Цього дня відмінники проводять уроки в класах на правах справжнього вчителя.

- У багатьох школах для кращого «розуміння матеріалу» застосовувалися тілесні покарання учнів. У деяких країнах биття дітей не було заборонено навіть у XX столітті. Наприклад, в Данії дітей пороли до 1967 року, у Німеччині — до

1983-го, у Великобританії до 1987 року. А в деяких країнах така практика застосовується й досі.

- Термін «школа» походить від грецького слова «сколе», що означає ніяк не роботу, а дозвілля.

- У понад 40 країнах світу навчальний рік розпочинається 1 січня, у 16 — у березні. А ось переважна більшість країн, (понад 120), починають вчитися 1 вересня.

— У Чехії найвищою шкільною оцінкою вважається «1», а найнижчою — «5». У Франції взагалі 20 бальна система оцінок. А в США для оцінювання учнів використовуються літери.

3 Інтернет-джерела

«Ерудит» - це історія

Життя кожної людини ділиться на певні періоди, які можна по-різному класифікувати. Для когось це дитинство, зрілість, старість, ще хтось вбачає поділ у навчанні, роботі, пенсії. А як це бачать дітлахи? Найчастіше, у вигляді певної пори року. І яка ж найщасливіша? Звісно ж, літо.

Воно настає несподівано, як і зникає. Ось ти тільки мріяв про нього взимку, і тут воно вже

кращими друзями й порадиниками.

Тут дитинство заплутується в тенетах свободи й залишається там назавжди.

Одним із таких охоронців теплоти і щирості є й літній оздоровчий табір «Ерудит».

Він вільно розкинувся в селі Потоки на березі річки Псел. Мальовнича природа довкола так і вабить усіх приїхати сюди і стати частинкою вічної історії.

«Ерудит» — це не тільки місце відпочинку. Протягом навчального року тут поліпшують свої знання з різних предметів переможці районних та обласних олімпіад. А влітку він стає осередком майбутніх спогадів про чудово проведене літо.

І вожаті, і діти перед зміною думають, що

21 день — це так багато, наче вічність. Хтось уже починає сумувати за домівкою, дехто знає, що все буде пречудово. Але всі мають передчуття, що за три тижні зуміють реально стати рідними та близькими.

Побувавши в таборі, а більше того, пропрацювавши першу оздоровчу зміну 2017 року в ДЗОВ «Ерудит», ти розумієш, що щастя є. Для тебе щастя 21 день бачити нові обличчя, які в кінці зміни будуть шепотіти тобі на вухо: «Дякую за зміну! Ви найкращі!» Ти щасливий бачити посмішки та задоволення дітей, задля яких ти працюєш, думаєш, вигадуєш не покладаючи рук.

дихає на тебе золотавим промінням сонця й зеленими листочками берізок. Ти розчиняєшся в коловороті різноманітних подій, які дарують неймовірне щастя. Дуже часто поруч із дитячою радістю крокує літній оздоровчий табір.

Тут дітлахи знайомляться, пізнають світ, відпочивають, закохуються, сваряться, миряться, дізнаються про щось нове, ділять на вісьмох одне яблуко після вечері, танцюють, сміються і просто стають собою.

Тут вожаті стають най-

«Ерудит» - це історія

А ці вечірні вогники з традиціями?!.. М-м-м... Як тепло на душі стає, коли згадаєш ті посиденьки перед відбоєм біля вогнища. Та хіба ж гріє тільки вогнище? Ні, вечірні табірні розмови завжди заряджали вихователів та дітей дружною, повагою та бажанням радіти кожному літньому моменту. І цих щасливих миттєвостей, скажу я вам по-секрету, було чимало. Хоча «чимало» не передасть тієї кількості щасливих, непередбачуваних, повних сміху та радості епізодів життя.

А як же не згадати тематичні підйоми тематичні вечірки? Цей час — це щось звичне та нереальне одночасно. Адже часто ми бачимо в житті зміну людських масок задля того, щоб кожен отримав те, що хоче сам. Так можна сказати майже про всіх, але тільки не про ерудитівців.

відпочинку, але ні, не для «Ерудиту», адже наш табір ніколи не відпочиває, він завжди — двадцять чо-

тири години на добу, сім днів на тиждень — розва-

жає, навчає та ошчаслилює будь-кого, хто хоча б просто проходив повз наш мальовничий табір, який своєю мегапозитивною енергією заряджає не тільки дітей та вихователів, а будь-кого з оточуючих.

Як ви вважаєте, що стає основою прекрасної зміни? Є багато факторів, але найперший — це дружний колектив.

Якщо вожаті розуміють один одного з півслова і завжди готові прийти на допомогу, то й атмосфера в таборі буде доброзичливою. Так було і в нас. Майже ніколи не виникало суперечок, адже кожен був готовий зрозуміти і виправити свої помилки. А ще кажуть, що труднощі зближують. Можу додати, що й радощі теж — у такі моменти всі довкола наче велика

сім'я.

**Дар'я Олійник,
Аніта Третяк У-42**

Танець – мій світ!

«Про Христину почула вперше три роки тому від своєї мами: «Уявляєш, дівчині всього 14 років, а вона організувала дитячий колектив!» За рік побачила її на сцені й була вражена природною грацією, пластичністю та посмішкою, яка не зникала з обличчя навіть під час найскладніших па. Було помітно, що дівчинка танцює з величезним задоволенням! Хоча, зрозуміло, виступ — це лише вершина айсберга, за якою довгі роки копіткої праці...» — так писала Н. Шаманова про моє хобі в статті, що входила до журналу «Слово жінки».

Коли мені було сім років, мама записала мене до хореографічного гуртка. Так я почала займатися в Джаз-степ-танцклубі «Міленіум». Спочатку займалися у 25-й школі, а потім — у танцювальному гуртку при Міському будинку культури. У нашій програмі з традиційним степом поєднуються різні стилі сучасної хореографії: джаз-фанк, хіп-хоп, джаз, класика.

Щоб якісно підготувати танець, треба довго працювати. Тож тренувалися увесь рік. Аби рухи були пластичними й красивими, доводиться багато «розтягуватися». Важливо навчитися тримати рівнова-

гу, тому що в танцях є багато махів ногами, виконуючи які, можна впасти. Маємо професійні секрети. Скажімо, аби взуття не ковзало, натирали його каніфоллю. Саме керівник гуртка Гордієнко Олена Володимирівна пробудила в мені любов до танців. Саме завдяки її наполегливості, любові та професіоналізму я не просто танцюю на сцені. Танець — це мій світ, і за це я їй дуже вдячна. Я живу в танці. Танцюю, навіть коли прибираю квартиру чи щось готую на кухні. Частенько до-

дилося виходити на сцену хворою, бо не люблю підводити колектив. Танцювали й на відкритій сцені в погану погоду: виступали в легеньких костюмах, а за лаштунками стояв керівник, який тримав в руках куртки, щоб ми одразу вдяглися й не застудилися. Бувало, під час виступу підбором зривала спідницю, підбирала її в руки й продовжувала танцювати!

Усі ці «танцювальні пригоди» відбувалися зі мною впродовж навчального року в Кременчуці. Улітку ж я гостюю в бабусі в селі Броварки. Як бути кілька місяців без репетицій і сцени?! Щоб не нудьгувати, ходила на заняття з народних танців до місцевого будинку культури. Пробувала співати, але швидко зрозуміла — не моє...

Чотири роки тому вирішила спробувати підготувати власний номер. Завжди мала бажання не лише танцювати, а й когось навчити. У нашому кременчуцькому колективі викладач доручав дівчатам, що займалися не перший рік, показувати рухи новачкам. От і запропонувала своїм сільським подругам поставити танець – так з'явився наш колектив «Океан ритму». Я не проводила жодного відбору, вважаю, що головне — бажання танцювати, усе інше напрацьовується. Успіх — це 1% таланту й 99% поту. Правда, виступати хотіли не всі, багато старших дівчат ходять тільки на заняття з розтяжки. Якщо бачу, що хтось лінується, так і кажу: «Займайтеся тільки, якщо самі того хочете, щоб не казали, що Крістіна вас мучить!» То вони одразу виправлялися. Узагалі, танці змінюють людей, роблять веселішими, відкритішими, життєрадісними. Та й і на будь-якій вечірці, де є дискотека, такі дівчата вирізняються...

Того літа я вирішила створити дитячу танцювальну групу, для малечі віком 7-10 років. Цього ж року їх зібралось більше, дітки виступали з танцювальним номером «Автобус буратін». Костюми робили самотужки: разом із дітками ми склеювали носики з картону, а з батьками власноруч шили чепчики. Щодня ми збирались у сільському будинку культури, дітвора танцювала з задоволенням і цим мене ще більше надихала, тому я не втрималась і знову збрала колектив старших. На сцену виходимо красивими! Костюми шие кожен для себе. Того року танцювали «Дівочий перепляс» — цікавий танець, де степ поєднується з українськими мотивами. За ідеєю Олени Володимирівни, для нього шили незвичайні спідниці, які схожі на каркаси з кілець, що з'єднані перетин-

ками. Великі кільця вирізали зі скатів для велосипедів, обшивали тканиною та прикріплювали до гумки, щоб трималися. Цього ж року ми вдягалися значно простіше: синьо-жовті футболки, чорні спідниці та кросівки, що для багатьох видів танцю є зручними. Звісно ж, робили однакові зачіски, сценічний макіяж: усі ці деталі важливі, бо на сцені всі повинні мати схожий вигляд.

Доросла група танцювала два номери, до одного з яких приєднався сільський колектив «Світанок». Це вкотре раз доводить, що вік не важливий, якщо хочеш танцювати.

Дехто з дівчат ще боїться публіки — страшно, коли стільки глядачів, хочеться дивитися чи під ноги, чи в стелю, але не на людей у залі. Я ж намагаюся, танцюючи, бачити очі глядачів, виконувати танець якнайкраще, щоб люди насолоджувалися переглядом. Коли виступ подобається, а зал аплодує, це дуже заряджає енергією! Хочу, щоб дівчата, які в мене тренувалися, полюбили танець, жили цим і виходили на сцену із задоволенням. У майбутньому мрію стати професійним балетмейстром. Філософією танцю, як і будь-якого сценічного виступу є вміння дарувати радість, посміхатися і створювати хороший настрій незнайомим людям. А ще — приймати захоплення і вдячність від інших!

**Крістіна Полякова,
В-21**

Студентське самоврядування

Міжрегіональний молодіжний форум відбувся! «МОЛОДЬ, МИР ТА БЕЗПЕКА»

З 25 по 27 серпня 2017 р. актив студради відвідав Міжрегіональний молодіжний форум «Молодь, мир та безпека», що проходив у дитячому закладі оздоровлення та відпочинку «Зоряний». Його робота була поділена на 5 комітетів, а тематика обрана відповідно до основних напрямків Резолюції 2250:

- «Участь»: розширення інклюзивного представництва молоді в процесі прийняття рішень на всіх рівнях;

- «Захист»: забезпечення захисту життя молодих цивільних осіб і прав людини в умовах збройного конфлікту, у тому числі біженців та вимушених переселенців;

- «Попередження»: створення інклюзивного та сприятливого середовища, у якому молоді люди з різних верств суспільства сприятимуть соціальній згуртованості, посилення інвестицій в соціально-економічний розвиток та якісну освіту для молоді й започаткування механізмів задля підтримки миру, толерантності, міжкультурного та релігійного діалогу з активним залученням молоді;

- «Партнерство»: участь молоді в миротворчих процесах за умов конфліктних умов і в постконфліктних ситуаціях; розвиток та підтримка громадських організацій та ініціативних груп;

- «Реінтеграція»: проведення інклюзивної політики трудової зайнятості молоді; стартапи, молодіжне підприємництво, фрілансинг та інші форми працевлаштування молоді.

Я потрапила до комітету «Захист». Він займався вирішенням прав захисту людей в умовах збройного конфлікту та допомогою біженцям і вимушеним переселенцям.

Якубенко Ольга працювала в комітеті «Попередження». Він переймався питанням створення інклюзивного та сприятливого середовища для того, аби молодь різних верств населення змогла сприяти соціальній згуртованості суспільства та попередити конфліктні ситуації за допомогою різних засобів та методів.

Під час цього форуму ми розробляли проекти для покращення умов існування суспільства та розробляли план дій для втілення цих проектів у життя. Також ми мали час на відпочинок, який подарував заряд енергії та бадьорості надовго. Найбільше нам запам'яталися квест, що мав назву «Без віз» та вечірка біля вогнища, що подарувала завдяки душевній атмосфері гармонію. Після завершення цього форуму ми отримали сертифікати за активну участь та вагомий внесок у розробку проектів, спрямованих на створення сприятливих умов та роззброєння конфліктів у суспільстві.

Якщо бажаєш створювати проекти, що можуть змінити та покращити наше суспільство, тоді тобі з нами! Стань волонтером, будь небайдужим та отримай почесне звання – член студентської ради коледжу та ліцею!

Надія Купенко,
голова студради

«Наша газета»

Щомісячна газета
Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С. Макаренка
Редактор: Навроцька М.М.
Літературний редактор: Савченко Т.О.
Комп'ютерна верстка, дизайн: Іванова А.О.
Відповідальність за зміст публікацій несуть їх автори.
Редакція не завжди поділяє точку зору автора.
Редакція залишає за собою право виправляти матеріал із збереженням змісту.

Віддруковано
у Фізична особа-підприємець
Василенко М.М.
(вул. Перемоги, 34)
тир. 250 прим., зам №

Адреса коледжу:
39623, м.Кременчук,
вул. Л.Чайкіної, 33.
Тел.: (05366) 5-33-01
E-mail:
Gazeta.razom@yandex.ua
Наш сайт: pu.org.ua